

Zgodnie z art. 48 ust. 1 pkt 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, bezrobotnemu posiadającemu prawo do zasiłku przysługuje dodatek aktywizacyjny, jeżeli z własnej inicjatywy podjął zatrudnienie lub inną pracę zarobkową.

Natomiast art. 48 ust. 3 stanowi, że w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dodatek aktywizacyjny przysługuje w wysokości do 50% zasiłku, o którym mowa w art. 72 ust. 1, przez połowę okresu, w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek.

Przesłankami nabycia prawa do dodatku aktywizacyjnego w ujęciu art. 48 ust. 1 pkt 2 są:

1. posiadanie przez bezrobotnego prawa do zasiłku dla bezrobotnych oraz
2. podjęcie przez takiego bezrobotnego z własnej inicjatywy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

Natomiast art. 48 ust. 4 określa enumeratywnie przypadki, w których dodatek aktywizacyjny nie przysługuje, a mianowicie w sytuacji:

- skierowania bezrobotnego przez powiatowy urząd pracy do prac interwencyjnych, robót publicznych lub na stanowisko pracy, którego koszty wyposażenia lub doposażenia zostały zrefundowane zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 1;
- podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej u pracodawcy, u którego był zatrudniony lub dla którego wykonywał inną pracę zarobkową bezpośrednio przed zarejestrowaniem jako bezrobotny;
- podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej za granicą Rzeczypospolitej Polskiej u pracodawcy zagranicznego;
- przebywania na urlopie bezpłatnym.

Wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 83 ustawy, rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w § 4 pkt 2 określa, że starosta przyznaje dodatek aktywizacyjny po udokumentowaniu podjęcia zatrudnienia lub wykonywania innej pracy zarobkowej oraz wysokości osiąganego wynagrodzenia od dnia złożenia wniosku do ostatniego dnia połowy okresu przysługiwania zasiłku dla bezrobotnych, przypadającego w okresie zatrudnienia lub wykonywania innej pracy zarobkowej w przypadku, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2 ustawy.

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (wyrok z dnia 23 czerwca 2021 r., III SA/Łd 233/21) z treści art. 48 ust. 4 ustawy wynika, że ustawodawca nie wskazał jako negatywnej przesłanki dla uzyskania prawa do dodatku aktywizacyjnego przerwy w zatrudnieniu, a przeciwnie - wynika z niego, że ustawodawca do posiadania uprawnienia do dodatku nie wymaga nieprzerwanego zatrudnienia, lecz podjęcia zatrudnienia i wykonywania - z inicjatywy własnej bezrobotnego. W tych okolicznościach Sąd uznał, że nie ma podstaw do przyjęcia rozszerzającej interpretacji powołanych przepisów w sposób ograniczający uprawnienia osób samodzielnie podejmujących aktywność zawodową. Przyjęcie, że dwa dni przerwy w zatrudnieniu powodują konieczność ponownego wdrożenia całej procedury rejestracyjnej w celu uzyskania dodatku aktywizacyjnego, a więc powodują konieczność ponownego uzyskania statusu bezrobotnego i prawa do zasiłku, jest zdaniem Sądu wadliwą interpretacją przepisów regulujących tę instytucję.